

dva dela in pridellil eden kos daljnemu Sv. Lenartu, drugi kos pa še daljšemu Laškemu, občini Marija Gradec. Pretežna večina naših zavodnih mož pa se zavzema za obnovo stare občine.

Velblod in tobak.

Velblod spada med živali, ki jih ni preveč lahko ravnati, ima pa svoje slabosti, ki jih znajo vodniki spretno izrabiti, da se jim trmoglavce vda. Velblod je namreč strasten ljubitelj tobačnega dima, skratka: kadilec. A čim je občutil uspavajoči vpliv zlate zeli, postane pohleven in uhljiv. — V Severni Afriki izkoriščajo domačini to velblodovo lastnost na pameten način. Vodniki uporabljajo posebno pripravo, neke vrste trikotno deščico z malo odprtino v sredi: deščico pritrdijo živali pred gobec, prižgejo smodko in jo vtaknejo nato v odprtino deščice. Velblod prične potem kaditi, a dim spušča skozi nos. Pri tem kaže vse znake popolnega ugodja. Malo čudno je gledati žival, ki uživa smotko z mirom in zaprtimi očmi kakor pravi poznavalec. Kadi pa se ne dolgo, nekoliko minut, kajti velblod ima »dober vlak«, da smotka od vdihov kar vidno kopni.

Nojeva peresa, železni in bakreni obroči.

Mnogo Abesincev nosi še danes v lasih nojeva peresa, železne obroče okrog členkov na nogah in bakrene zapestnice. Omenjeni nakit označuje položaj vsakega Abesince. Mladenič, ki hoče uživati že vse pravice, mora svojo moštost dokazati s hrabrim dejanjem; mora pač ubiti moža iz katerega sosednega plemena ali pa tujca. Ubitega mora razmesariti. In šele tedaj, ko ima na vesti prvo človeško življenje, si sme vtakniti med lase nojevo pero. Da se sme okriti z železnim obročem, že mora ubiti dva sovražnika. Taisti pa, ki hoče in sme nositi bakreno zapestnico, je moral pokončiti tri človeška življenja.

Duhovnik, ki je prebil 30 let v puščavi Somali, ki je eden redkih belokožcev, ka-

teri so prišli živi iz »ravnine klicov« v puščavi francoske Somalije, oče Baitemoy, pripoveduje o starem tamošnjem domačinu. Ta se je pokristjani in je zahteval duhovnika na smrtni postelji. Ko je sprejel zakramente za umirajočega, je svečeniku glasno potožil, kako mu je žal, ker mora zdaj umreti, ne da bi bil pobil le enega sovražnika. Ta sramota se mu je zdela tudi po spravi z Bogom neznosna.

Resnično velja še danes med Abesinci za slabiča vsak, ki ni lastnik vsaj enega železnega obroča. Moški z dvema ali tremi bakrenimi obroči se veseli vseh časti. Pri slovesnih obredih mu dajo posebno veliko kupico, njegova žena sme pri studentu poriniti ob stran sosede in ji ni treba čakati na zajemanje vode.

Edina abesinska železnica

Celih 19 let so gradili Francozi Abesincem železnico od Džibuti ob Rdečem morju do prestolice Addis Abebe. Radi dolgotrajnosti gradnje je abesinska železnica na cellem svetu najdražja. Vsled visokosti železniške tarife vozita tedensko samo dva pot-

niška vlaka. Za 800 km od Džibuti do Addis Abebe rabi vlak 70 ur, ker se vrši promet samo po dnevu. V Diredavi in Ainachi morajo potniki prenočiti, saj se ne morejo odvaditi kljub izredno hudim kaznim domačinska plemena Somali in Issas, da bi ne kradla tračnic. Odnešene tračnice uporabljajo za izdelovanje sulic, mečev, zapestnic in za razno drugo orodje. Prage krađejo radi pomanjkanja kuriva in signalne naprave trgajo, da navezujejo nanje živino. Iz teh vzrokov je mogoče potovati z abesinsko železnico samo po dnevu, ko pa nikdo ne zna, če že ne neha tir za prihodnjim ovinkom. Včasih si pa izberejo železniški tir za počivališče orjaške želve, katere lahko iztirijo najmodernejši vlak.

Po celih 19 letih res naporega dela ter stalnega boja z domačini in divjo naravo morajo danes štediti pri železnici. Vlaki morajo večkrat obstati v Diredavi, ker jim poide premog in so prisiljeni čakati, dokler ne pride kurivo od zadaj. O kaki točnosti abesinskih vlakov ni niti govora.

Kljub vsem tem nedostatom je edina abesinska železnica za celotno cesarstvo življenska žila in največje dejanje rajnega neguša Menelika II.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Remšnik. Tukaj je preminula v visoki starosti nad 80 let daleč na okrog znena Lojza, postrežnica kaplanov. Dolgo let je bila izborna pevka na koru. Marsikateremu Remšničanu je posodila zadnjo pot. Veselila se je obče priljubljenosti in spoštovanja v domači in sosednih fahrah. Bog ji bo di obilen plačnik za vse dobro, kar je storila osmim gg. kaplanom ter dobrim Remšničanom.

Pobrežje pri Mariboru. Umrla je na Pobrežju ter bila ob mnogobrojnem spremstvu pokopana v soboto dne 11. vdova posestnica Marija Siokan, katere je preminula v 69. letu svoje starosti. Sledila je svojemu možu v smrti po poldrugem letu. Naj v miru počiva!

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Neizprosna smrt je v Apačah ugrabila našega zvestega moža Valentana, starega komaj 50 let. Bil je progovni čuvaj na železnici, doma pa mali želar, a vselej in povsod odločen in zaveden krščanski mož, zvest v službi Bogu, svoji družini, občini in narodu. Dal Bog dosti takih mož naši ljubi domovini! Lepe spominske besede sta mu spregovorila domači gospod župnik in zastopnik železniške sekcije, pevski zbor železničarjev pa mu je zapel ganljivi žalostinki na domu in ob grobu. — Dva dni pozneje je ista bolezen (jetika) zamorila tudi vrlo mlado želarko Ano Mlakar v Apačah, staro 28 let, ki zapušča moža in štiri otročiče. N. v m. p.!

zbudil, čul očeta, kako je molil in zdihoval. Izpočetka se je vsako bart prestrašil in vprašal: »Za božjo voljo, oče, kaj pa je? Ali vam ne morem pomagati?« Stari pa je odvrčal: »Nič ni. Hude misli, hude sanje. Le spi, Tevž! Ti moraš ostati zdrav in močen.« Polagoma se je sin navadil na to stokanje, vendar ga je vedno znova vznemirilo in pretreslo. Neke noči je bil oče posebno nemiren. Tisto jutro potem je sinu pri zajtrku dejal:

»Tevž, oženiti se moraš.«

»Se bom že, oče,« je ta odgovoril ves rdeč, »čež kako leto.«

»Kmalu, kmalu! Rad bi še to doživel. Pa bogato moraš vzeti, prav bogato.«

»Zakaj bogato? Saj z denarjem ni sreče.«

»Pač, pač. Naši kmetiji je potrebna taka, ki ima mnogo, mnogo denarja.«

»Tega ne razumem, oče. Saj vendar dobro stojimo, dolgovi pa tudi ni.«

»Ne, dolgovi nimamo; šele nam so dolžni. Jaz bi pa le rad tako snaho, ki je bogata.«

»Zdaj zares ne vem, kodi ga je. Vi vendar nikoli niste bili na denar in ste vsakemu radi pomagali.«

»Res je. Prosim te pa le, da pripelji bogato hišo.«

»Ne zamerite mi, oče, ker sem doslej skrival: želim bom Zvonikovo starejšo — in nobene druge ne!«

»Zvonikovo? Marto? Ali te mara?«

»Da; dve leti moram še počakati. Zavezala sva se in to drži.«

»Moj Bog, moj Bog, to bo zdaj narobe,« je stokal stari.

»Zakaj, oče?« se je sin zavzel. »Ali vam Marta ni po volji?«

»Že, že. Pridna je. Ali — ali — imela ne bo bogve kaj. Pri Zvonikovih ni bogatiše.«

»Kaj vam je toliko na denarju? Neki vzrok morate imeti. Povejte mi, oče!«

»Prepozno je; nič več ne pomaga. Jutri ti povem, jutri — ali pozneje kdaj.«

Stari pa ni črnil o tem niti drugi dan niti naslednje dni. Z vsakim dnem pa je rastlo njegovo razburjenje in odslej ni imel več miru ne podne ne ponoči. Tevž je večkrat naprosil kaplana, da je prišel očeta obiskat; kadar je bil s tem, je bil dobre volje in nikoli ni kaj česa omenil, da ga tišči.

Komaj pa je nekega večera legel, ga je začelo strahovito dušiti. Tevž je hotel takoj hlapca po gospoda poslati. Tedaj je očetu na hitro zopet odleglo; vso noč pa je molil in ječal, da bi se bil kamnu smilil. Drugi dan je hodil nemirno sem in tja, iz ene sobe v drugo, iz hiše na gumno in z gumna nazaj v hišo. Kadar je počival, je zaril glavo med dlani in strmel pred se. Ta večer je ostal dalj časa pokonci. Tedaj je rekel sinu:

(Dalje sledi)

krajini Tigre na severu 98% vse živine. Abesinski mogočnjaki s tisoč glavami krav so postali na mah srditi in zakleti sovražniki Italijanov. Pred kugo so obhajali veliki živinorejci poseben praznik. Ob tej priliki so napolnili umetno jezero z mlekom in so se v njem okopali. Po divjanju kuge so morali s tem praznovanjem za nekaj let nehati.

Poklicnih vojakov je v Abesiniji

le 100.000 s 200.000 rezerve. V skrajnem slučaju postavi lahko Abesinija na noge 400.000 mož res pravega vojaštva. Stalno pa je pod orožjem 1 milijon brez plače in prehrane iz hvaležnosti, da sme nositi puško.